

Bil. 4

Kinn. M 11/1907

Vesteränggatan. 68

Stockholm 10. Febr. 04

på aftonen.

Smil, käre vän och broder!

Jag har läst igenom dina fyra
brev och igen. Jag vet ju hvad de innehåller,
men det är, som vill jag försöka att
iden återfinna den Smil, som jag en
gång kunde kalla för min Smil, min
vän. Kära tiusror! Kan du
har jag gjort dig oråd med mitt brev
den 4^{de} dennes. Jag vet ju att jag
ingen annan häst har öfvor dig än
du du själg vill gifva mig. Vill du ej
känka din rika hjerta till mig, så
kan jag ej heller göra anspråk på det;
och är det verkligen så, att du tillhör
mig, så måste jag begära mig. Jag har
förstår det ju så väl, men käre vän,
hvad begär du af mig? Har jag nu

fort dig orätt med min förmå-
gen, så vet jag att du förlåter om-
ty, har du någon gång älskat
hela ditt hjerta, så måste du
hur det skall kännas för mig att
så öfvergifven af dig, som jag
af mer än allt annat, så öfver-
att jag måste förgifves vänta
efter vrasa, månad efter månad,
svar i minna många brev. Jag
ej annat än lida deraf att
jag af hela min själ älskar
efter förmåga visar att vänskap
vill ge mig en vauelig höflighet
tillbaka. Finnes ej annat
som kan förmå dig att skriva
på mina brev, så bör du åtminstone
höflighet, som du är skyldig
människan, säga dig att du
till mig. Du berättar ju ej

företull mig lika ofta, som jag gör det
om till dig - jag skrifer ut mitt hjerta
at juhat; därför äre jag måste åter
du och återigen låta dig veta, hur myg-
au det jag älskar dig - jag beger
ej äre äre ofta för brev från dig; men
om jag är dig kär, hur kan du då
te mig försumma mig, hur kan du då
låta mig i det ma brevet efter det
jag unda bebjä dig om svar, om myketer,
hur kan du då komma mig i denna
en ständiga orisshet om, hur du har
skedd, hur det skall bli; hvad jag kan
hoppas. Det är det så äre mina
att ej längre bereda dig glädje, äre
jag verkligen vill ha en slut ossemd-
stäm, hvarför de ej, som jag fler gånger
hoppnans dig, endast säga mig det
med en kort brev, och det skall då
vara skut. Jag skall de aldrig

plåga dig med en bry om
kärlek mer. Ty jag vet ju att
kannu ej låter skriva lager för
Ailsas Du mig verkligen ej
så kan jag ej bläsa tj i din käse
för mig; det vet jag, och skall dock
resignera. Säg ej, att när jag tal som
så, så måste jag ej älska dig. För
Quil, af hela mitt hjärta gör det
jag det. Men jag älskar att du tyndt
till icke att vara, om du ville, du
ifrån mig. Frivilligt har du berott
nat dig åt mig, frivilligt måste mig
och så förbli min, om när för mig
skall bli till lycka för oss båda.
Minns du den gången då när är
läppar förstå gången mottas
smekning, så ämmerlig, så djup
det att kan vara utman
älskande? Det var frivilligt

och därför var det också glädje och
fullhet deri. Du var till äldern
bara då ännu; tiden har
gått och du har mogen till in-
sigt af både detta och så myck-
an annat. Min känsla för Dig,
från första stunden, ut-
går från kärlek misade sig, var
gottark, har stegrat sig utjänt,
tyndt ut. Du, det måste du veta.
Du är benägen att visa på de
teoretiska förvisningar, som jag gjut
mått mig skyldig till, oaktadt jag sade
känning af min själ innersta älska
sändig. Du, älsade broder, du
vill mig psykolog för att förstå
allt detta, om du blott vill. Jag
vill ej tillägga dessa språk-
lösor större betydelse än de
förtjona, äfven om jag gränsar

mig deröfver, liksom jag ej,
du person beträffar, har förd
för mycket. Huru säkert var
lärtimman starkare än jag
dena länder. Dig till hörsam
men öfven där du var svag,
jag ej lastat Dig derför. Ty
har sett ut öfver dena, äfven
om jag alltid skall säga att
individer sådana, som du
jag, och som främst hvarandra
som vi gjorde, böro enligt
ens ordning tillhöra hvarandra
helt och odolat. Jordeligen
är kort, det bjuds oss plats
gång; endast nu, i den tid
är, kunna vi finna glädje
tycka med hvarandra, vi jordeligen
som genom synpatiens hemlig
falls makt blifvit dragna

hvarandra. Helt i ett sådant för-
hållande är ej förordning. Det
var klart för både mig och Dig.
Vi ha både felat häruti man, jag
synes, men det borttager
dock ej samlingen af det, som va-
r. Ty det oss emellan, och det, som
äro, att vi älskade hvarandra
att vi all vår själskraft, djupt, out-
du omlämligt. För mig är det en själs-
anubser tänke att du lidde, som
du, Emil, hyste för mig, skulle,
vandra blest förbliska, utom, ännu,
deligt förprettas på annan person. Du
plåt va mi na vara hvarken som, man
u tid mer kända. När du läser i
de de brev, som jag skrifvit till
Dig utredan den 29 Dec., då jag
omtalade för Dig min förlopfung,
se du icke att du ej behöfver

Förbrä mig densamma, ty
skrifver ej sådana brev, som
gjort till Dig, utan att vara
tvingad af en uppriktig kärlek.
Du behöfver ej ett ögonblick
läsa på, hvar Du har mig. —

Farväl nu för denna gång, till
jag lär nog ej kunna läsa
mig från att snart igen
till Dig och så blir det nog till
jag måste upphöra denna
d. v. s., när Du ej längre till
mig att göra det. Jag
ej skriva till mig, ty jag
nu att det ej påverkar Dig,
Du är ej ohämmad om, hvar
brev till för en säll betydelse
för Dig af att hjerta till
vän och broder

Miss, Gustaf